

„Vždycky mě dojme, když vidím úspěchy, silu a odhodlání handicapovaných sportovců!“

Jakmile si sednu na koně, jako bych nechala mozek dole...

Mám ráda zajímavé, cílevědomé a přitom skromné lidi. Přesně taková je Helena Novotná ze Statenice. I přesto, že k ní byl osud neúprosný a ona je po úrazu nucena chodit o berlich, přesto má energie tolik, že by jí mohla rozdávat. Moc dobře ví, že každý sen je splnitelný, když se mu jde naproti. Příjemně jsem si s ní povídala především o její největší lásce – o koních a taky o jejich úspěších, které jsou obdivuhodné. Tahle dáma neumí sedět s rukama v klíně a má ještě mnoho plánů. Naše povídání bylo ve znamení smíchu, legrace a radosti.

Máte poměrně vážný zdravotní handicap, a přesto jezdíte na koni. Jak to jde dohromady?

Já jsem jezdila na koni už jako mladá, bylo mi kolem dvaceti, když jsem spadla i s koněm, přetřhly se mi vazy a vypadávalo mi rameno. Stejně jsem to nevzdávala, měla jsem ale koně, který měl metr devadesát v kohoutku a naskočil jsem na něj neuměla. Dřív nebyly schůdky, po kterých bych se na něj dostala. Jediný způsob, jak jsem na něj mohla vylézt, byl ten, že jsem se přitáhla a to bylo špatně. Pokaždé mi rameno vypadlo. Takže jsem se smířila s tím, že jsem dojezdila. Před lety jsem měla vážný úraz, srazil mě autobus a potom na mě ještě spadla zeď. Mám nemocné nejen rameno, ale také kyčle, v současné době se můj stav zhoršuje, ale zatím chodím. Sice o berlich, ale chodím. Na kratší vzdálenosti se snažím chodit bez nich, ale to lékaři neradi slyší. Uvažovali už i o vozíku, ale na ten je pořád dost času. Jsem ráda, že všechno zatím zvládnou sama. Jakmile si pak sednu na koně, jako bych nechala mozek dole. To nemáte starost o nic z toho, co se děje dole. Člověk musí být v sedle pozorný a věnovat všechnu pozornost sobě, jízdě, technice i koni.

A kdy jste se rozhodla, že budete zase jezdit?

Já bych si snad ani sama netroufla znovu začít jezdit. Ale pak jsem si v Jezdeckém přečetla článek o slečně, která je na vozíku a jezdí na koni a začala jsem se o to víc zajímat. Hodně mě to popohnalo dál. Tak jsem to začala zkoušet, ale nikde mě nechťeli. Dva roky mě slušně odmítali, už jsem propadala beznaději a loučila se se svým snem. A potom jsem poznala Veroniku Froňkovou z Jezdecké stáje Statenice. Ta mi řekla, že sice nikoho takového jako jsem já nikdy netrénovala, ale že to zkusíme. A tak jsem 1. března 2012 začala jezdit. Nejdřív po půl hodině, pak jsem si to prodloužila na hodinu a když jsem jí řekla, že bych

Helena Novotná to na Goliáši v plně drezurní parádě opravdu sluší.

chtěla závodit, řekla mi na to: „V pohodě, to se dá.“ Ona mi, na rozdíl od jiných lidí, dala naději a neodepsala mě. Naopak – splnila mi sen a nechala mi udělat licenci, takže teď můžu jezdit závody se zdravými i s handicapovanými závodníky. Licence u koně, to je něco jako fidičák. Když nemáte fidičák, nemůžete řídit auto. Musela jsem nastudovat teorii a absolvovat zkoušky, abych to oprávnění mohla získat. Veronika je báječná cvičitelka. Přistupuje k tréninku naprosto profesionálně. Mám individuální hodiny, ještě s jedním jezdem, což je výhodou, učít se ve dvou, protože člověk se naučí, jak se vyhýbat, nebýt sobecký a nekoukat jenom na sebe.

Máte svého vlastního konika?

Ne, my si koně střídáme. Všichni začínají jezdit na kobylicce Tany, která je širší, což je ideální, a také je, oproti ostatním koním, mnohem klidnější. Když jsem na ní jezdila, vždycky v klidu počkala, třeba deset minut, než jsem na ni nasedla, to jiní koně by už dávno vyletěli. Po půl roce jsem si vyzkoušela i Verči kobylicku Agiru, kterou moc nepůjčovala, ale já jsem ji mohla mít na závody a vlastně i když jsem dělala licenci, to bylo 25. dubna 2013. Asi bych to neměla říkat, ale ta kobylicka to odjela skoro sama a skvěle. Já jsem byla tak nervózní,

skoro jsem byla rozhodnutá, že to vzdám. Ale ona mě podržela. Opravdu se moc snažila, na sebemenší pobídnutí zareagovala a cítila moji nervozitu a podržela mě. Byla s ní výborná spolupráce.

A jak často trénujete?

Teď mám trénink třikrát týdně, měla jsem pětkrát, to znamená každý den, ale po pádu z koně jsme to s Veronikou zredukovaly. Samotný trénink trvá hodinu a ono je to dost i pro koně. Budu ale muset jezdit čtyřikrát týdně, protože, jestli to vyjde, čeká mě 4. – 5. října mistrovství republiky v paradrezuře v Hradištku. Já i koník Goliáš, jehož majitelkou je Hedvika Froňková a na kterém teď jezdím, máme před sebou spoustu práce. Podmínkou účasti na mistrovství je splnění předepsané výkonnosti koně "L", jedná se o druhý stupeň z pěti. Na splnění této podmínky pracuje Veronika s Goliášem od ledna 2014 a opravdu se jim moc dobře daří.

Co vás na ježdění baví? Je to přece jen trochu nebezpečná záliba...

Já mám ježdění vlastně jako součást rehabilitace, i když mi to lékaři nedoporučují. Mě tam ale hlavně motivuje to, že jsem v přírodě. A když jedu na koni, vzniká tam trojrozměrný pohyb, kterého

„Vždycky mě dojde, když vidím úspěchy, silu a odhodlání handicapovaných sportovců!“

Jakmile si sednu na koně, jako bych nechala mozek dole...

Mám ráda zajímavé, cílevědomé a přitom skromné lidi. Přesně taková je Helena Novotná ze Statenice. I přesto, že k ní byl osud neúprosný a ona je po úrazu nucena chodit o berlich, přesto má energie tolik, že by jí mohla rozdávat. Moc dobře ví, že každý sen je splnitelný, když se mu jde naproti. Příjemně jsem si s ní povídala především o její největší lásce – o koních a taky o jejich úspěších, které jsou obdivuhodné. Tahle dáma neumí sedět s rukama v klíně a má ještě mnoho plánů. Naše povídání bylo ve znamení smíchu, legrace a radosti.

Máte poměrně vážný zdravotní handicap, a přesto jezdíte na koni. Jak to jde dohromady?

Já jsem jezdila na koni už jako mladá, bylo mi kolem dvaceti, když jsem spadla i s koněm, přetrhly se mi vazy a vypadávalo mi rameno. Stejně jsem to nevzdávala, měla jsem ale koně, který měl metr devadesát v kohoutku a naskočil jsem na něj neuměla. Dřív nebyly schůdky, po kterých bych se na něj dostala. Jediný způsob, jak jsem na něj mohla vylézt, byl ten, že jsem se přitáhla a to bylo špatně. Pokaždé mi rameno vypadlo. Takže jsem se smířila s tím, že jsem dojezdila. Před lety jsem měla vážný úraz, srazil mě autobus a potom na mě ještě spadla zeď. Mám nemocné nejen rameno, ale také kyčle, v současné době se můj stav zhoršuje, ale zatím chodím. Sice o berlich, ale chodím. Na kratší vzdálenosti se snažím chodit bez nich, ale to lékaři neradi slyší. Uvažovali už i o vozíku, ale na ten je pořád dost času. Jsem ráda, že všechno zatím zvládnou sama. Jakmile si pak sednu na koně, jako bych nechala mozek dole. To nemáte starost o nic z toho, co se děje dole. Člověk musí být v sedle pozorný a věnovat všechnu pozornost sobě, jízdě, technice i koni.

A kdy jste se rozhodla, že budete zase jezdit?

Já bych si snad ani sama netroufla znovu začít jezdit. Ale pak jsem si v Jezdeckém přečetla článek o slečně, která je na vozíku a jezdí na koni a začala jsem se o to víc zajímat. Hodně mě to popohnalo dál. Tak jsem to začala zkoušet, ale nikde mě nechtěli. Dva roky mě slušně odmítali, už jsem propadala beznaději a loučila se se svým snem. A potom jsem poznala Veroniku Froňkovou z Jezdecké stáje Statenice. Ta mi řekla, že sice nikoho takového jako jsem já nikdy netrénovala, ale že to zkusíme. A tak jsem 1. března 2012 začala jezdit. Nejdřív po půl hodině, pak jsem si to prodloužila na hodinu a když jsem jí řekla, že bych

Helena Novotná to na Goliášovi v plně drezurní parádě opravdu sluší.

chtěla závodit, řekla mi na to: „V pohodě, to se dá.“ Ona mi, na rozdíl od jiných lidí, dala naději a neodepsala mě. Naopak – splnila mi sen a nechala mi udělat licenci, takže teď můžu jezdit závody se zdravými i s handicapovanými závodníky. Licencie u koně, to je něco jako řidičák. Když nemáte řidičák, nemůžete řídit auto. Musela jsem nastudovat teorii a absolvovat zkoušky, abych to oprávnění mohla získat. Veronika je báječná cvičitelka. Přistupuje k tréninku naprosto profesionálně. Mám individuální hodiny, ještě s jedním jezdem, což je výhodou, učít se ve dvou, protože člověk se naučí, jak se vyhýbat, nebyt sobecký a nekoukat jenom na sebe.

Máte svého vlastního konika?

Ne, my si koně střídáme. Všichni začínají jezdit na kobylicce Tany, která je širší, což je ideální, a také je, oproti ostatním koním, mnohem klidnější. Když jsem na ní jezdila, vždycky v klidu počkala, třeba deset minut, než jsem na ni nasedla, to jini koně by už dávno vyletěli. Po půl roce jsem si vyzkoušela i Verči kobylicku Agiru, kterou moc nepůjčovala, ale já jsem ji mohla mít na závody a vlastně i když jsem dělala licenci, to bylo 25. dubna 2013. Asi bych to neměla říkat, ale ta kobylicka to odjela skoro sama a skvěle. Já jsem byla tak nervózní,

skoro jsem byla rozhodnutá, že to vzdám. Ale ona mě podržela. Opravdu se moc snažila, na sebemenší pobídnutí zareagovala a cítila moji nervozitu a podržela mě. Byla s ní výborná spolupráce.

A jak často trénujete?

Teď mám trénink třikrát týdně, měla jsem pětkrát, to znamená každý den, ale po pádu z koně jsme to s Veronikou zredukovaly. Samotný trénink trvá hodinu a ono je to dost i pro koně. Budu ale muset jezdit čtyřikrát týdně, protože, jestli to vyjde, čeká mě 4. – 5. října mistrovství republiky v pararezuře v Hradištku. Já i koník Goliáš, jehož majitelkou je Hedvika Froňková a na kterém teď jezdím, máme před sebou spoustu práce. Podmínkou účasti na mistrovství je splnění předepsané výkonnosti koně "L", jedná se o druhý stupeň z pěti. Na splnění této podmínky pracuje Veronika s Goliášem od ledna 2014 a opravdu se jim moc dobře daří.

Co vás na ježdění baví? Je to přece jen trochu nebezpečná záliba...

Já mám ježdění vlastně jako součást rehabilitace, i když mi to lékaři nedoporučují. Mě tam ale hlavně motivuje to, že jsem v přírodě. A když jedu na koni, vzniká tam trojrozměrný pohyb, kterého

nedocílíte na žádném stroji. Když jsem začínala jezdit na koni, nasedala jsem do auta deset minut. Teď jsem za dvě minuty v autě i z auta. Hrozně mi to pomohlo. A můj lékař, i přesto, že mi jízdu na koni nedoporučoval, se sám divil, když viděl moje zlepšení a pokroky. Když sedím v sedle, řeším hlavně koordinaci rukou a nohou. To mi dělalo vždycky problémy. Ve škole mi třeba vůbec nešlo skákat přes švihadlo, protože mi nikdy nešlo správně propojit motoriku. Byla jsem dobrá na míčové sporty. Ale nikdy jsem neřídila třeba auto, protože bych asi nezvládla ovládat současně volant, pedály a všechno ostatní.

Máte strach?

Přiznám se, že někdy se bojím, hlavně když je kluzko. Ale Goliáš je úžasný i v tom, že když je kluzko, tak on si všechno dokáže vyrovnat. Někdy si myslím, že má malé brusličky, které nejsou vidět a všechno vybruslí. Teď máme novou pískovou jízďárnu, takže jsme nadšení a nemůžeme se vymlouvat, že nemůžeme cválat, protože to klouže, když je mokro. Ale toho se báli všichni, nejen já. Když jsem tehdy spadla, tak jen proto, že jsem říkala, že je to kluzké a neměli bychom tam cválat a neměla jsem lepší nápad, než vzltnout i s koněm rovnou na ledovku. Pro všechny to byl odstrašující případ a dávali si velký pozor. Taký musí být mezi jezdcem a koněm důvěra.

A co potom, když už sedíte v sedle?

Když si představíte, že kůň váží nějakých šest metrů a nezabrzdíte ho, protože nemá brzdy, to si prostě musíte věřit navzájem. Ti koně se přizpůsobují sami, je to zvláštní. Goliáš je trochu živější, dřív býval hodně divoký, měl tendence si dělat věci po svém, když něco nechtěl, tak s ním nikdo nehnul. Ale teď už se zklidnil. Je to možná i proto, že už je na mě zvyklý, zná moje nálady a moji nervozitu, pořád se po mě otáčí a pomáhá mi. Jakmile cítí, že na něm sedí člověk, který je nejistý, tak on se snaží vyhovět. On ví, že já zatěžuji hlavně pravou stranu a on si to i ve cvalu všechno vyrovná sám. Je dobré mít jednoho koně, když si na sebe zvyknete a víte, co od sebe navzájem můžete čekat. On je dokonce tak ohleduplný, že čeká a kouká, jestli nasedám, a když už jsem v sedle, tak se podívá, jestli mám nohy ve třmenech a potom se teprve pohne.

Prozradíte, jestli a jaké máte další plány?

Měla bych další plán – zdokonalit se. Protože čím dále jezdím, tím víc mám pocit, že jezdím čím dál hůř. Člověk se časem stává pokornějším. Zpočátku byl pro mě velký úspěch naklusat, když jsem začala cválat, tak jsem se radovala. Ale Verča mi říká: „Před rokem bych ti řekla dobrý, ale dneska ti řeknu, že jedeš jako prase.“ Vždycky je co zlepšovat. Aby drezúra vypadala krásně,

jsou za tím hodiny dřiny. A jak se říká, kůň kdyby jezdil sám, tak by byl krásný a elegantní, ale když na něj člověk sedne, někdy mu to trochu kazí.

Je něco, co vás opravdu dojíhá?

Spíš bych řekla, že je to obdiv. Jednou jsem byla na mistrovství, kde jel pán a neviděl na jedno oko. Koník neviděl na druhé oko a oni se vzájemně doplňovali. Jeli krásně. Byla mezi nimi taková důvěra... Takové lidi obdivuju. Jezdili tam i úplně slepi lidé. A ti už potom musí věřit jenom tomu koni a musí vědět, že se na něj mohou stoprocentně spolehnout. Slepce když jde, tak si říká hůlkou a ví, kde je, ale takhle se úplně svěří tomu koni. Mě vždycky dojíhá, když vidím úspěchy handicapovaných sportovců. Kolikrát mají větší úspěchy než zdraví závodníci. A oni to nedělají pro peníze, dělají to pro radost a chtějí, hlavně sobě, dokázat, že jsou dobří a že to jde zvládnout.

Za redakci přejeme paní Novotné hodně zdraví a pohody a budeme držet palec, ať mistrovství v říjnu dopadne, jak si ona přeje! A jak dopadlo, vám řekneme v některém z následujících čísel.

Text: Renáta Štavná
Foto: z archivu Helony Novotné

Inzerce

Lexik

VZDĚLÁVACÍ CENTRUM

Prázdninový program pro malé i velké!

Intenzivní angličtina na cesty pro dospělé

7. 7. – 11. 7. 2014

V dopoledním čtyřhodinovém kurzu se tematicky zaměříme na dovolenou a prázdniny.

Prázdninové týdenní příměstské tábory pro děti

vedou profesionálně v daných oborech.

25. 8. – 29. 8. 2014

SOS sportovně turistický tábor s angličtinou – první pomoc, krizové situace, současně výuka AJ a turistika

Novinářský tábor s exkurzí do tiskárny a tvorbou vlastního časopisu

18. 8. – 22. 8. 2014

Rozjezd před školou (Mat., ČJ) – zopakování učební látky podle individuálních potřeb dětí

25. 8. – 29. 8. 2014

Rozjezd před školou (ČJ, AJ) – zopakování učiva pod vedením speciální pedagožky, vhodné i pro děti hyperaktivní či s poruchou učení nebo pozornosti

Mimořádná sleva na SOS a Novinářský tábor při platbě do 15. června 20% z ceny!

Kontakt: Lexik, s. r. o., Obránců míru 2348, 252 63 Roztoky
e-mail: info@lexik.cz, tel.: 739 035 000, www.lexik.cz

ŽALUZIE

SÍTĚ PROTI HMYZU

Dlouholetá praxe – 22 let na trhu!

Kvalitní a odborná montáž
přímo od výrobce!

Dodání od 3 do 7 dnů!

Záruka 42 měsíců!

CHCETE ZNÁT PŘESNOU CENU?

Zašlete rozměry
skel e-mailem
nebo SMSkou,
tentýž den obdržíte
cenovou nabídku.

777 208 491
info@har.cz
www.har.cz

Po předložení
tohoto inzerátu

SLEVA 30 % z montáže.

Parádnice v jarním hávu

Výměna šatníku po zimě je pro každou ženu nezbytnou záležitostí. Také stanicou Parádnice čekala jarní očista.

V sobotu 26. dubna se sešly ve stanicím parku Parádnice asi dvě desítky dobrovolníků, nadšenců a sympatizantů. Přišly stálice, jako například Jiří Šrajer, Bohunka Krčková, členové sdružení, ale i „nováčci“ z řad víkendových rekreativů a přespolních. Na podzim, s předstihem pod vánoční stromček, dostala Parádnice 17 nových stromů. Štěpnice byla vyčištěna a materiál posloužil ke spalení čarodějnic o týden později.

Když se práce daří – a nám se dařila – následuje odměna. I když to nemusí vždy být peníz či sladkost. Tentokrát to byla jóga, kterou ochotně předvedla paní Evženie El-Tohani.

A co čeká Parádnici v tomto roce? Obec Státnice spolu s OSPAZ směřují k finále návrhu opravy centrálního schodiště. K souhlasu je třeba zajistit posouzení statika a také odborníka na způsob opravy schodiště. Současně bude vysazeno 5 solitérních dřevin do prostoru Q 100. Dřeviny budou zakoupeny z finančních darů příznivců a sponzorů OSPAZ. Naše cíle jsou však ambicióznější: Chceme vysadit další dřeviny a finálně upravit jednu z teras (vpravo z přímého pohledu). Finanční injekci by mělo poskytnout Letiště Praha, a.s. I druhá

terasa má šanci na plný lesk za laskavé podpory místního podnikatele Tomáše Škopka.

Parádnice by se mohla stát příjemnou oázou pro předškolní děti – výstavba školky je také v hlavách těch, kdo v Parádnici spatřují více než jen park. Školka by ideálně zapadla do levé poloviny parku. I tak je práce na terasách v pravé části parku velkou výzvou.

Děkujeme všem, kdož přiložili ruku k dílu a přispěli k jarní náladě.

Naše Parádnice si to zaslouží!

*Za By Parádnice a OSPAZ,
Ing. Jan Maruška a Edita Prokešová, DIS,
místopředsedkyně spolku*

Vážení příznivci parku Parádnice, pro podrobnější informace na téma obnovy parku se zastavte v obchodě By Parádnice na náměstíčku ve Mlýně. Rádi Vás uvidíme a poskytneme informace. Mimo to vás všechny srdečně zveme na koncert Laco Deezí, který chystáme na nejdelší den v roce, 22. 6. 2014 společně s místními podporovateli kultury a také za pomoci obce Státnice.

Dopisy čtenářů

Naše trenérka

Žije tu s námi a možná ji z vás osobně zná jen málokdo. Je skromná a hodně uzavřená. Ale to neznamená, že s ní není legrace.

Veroniku Froňkovou jsem poznala před dvěma lety, když jsem poprvé přišla do JS Státek Státnice (Froňkových). Před tím jsem dva roky mamě šlaněla stáj, kde bych mohla jezdit, ale nikde mě nechťeli vzít (chodím o berlich).

Moje nejstarší dcera Zuzka potají zavolala Verče, že mamča by chtěla jezdit a nikde ji nevzali. Jestli prý mají nějakého malého, hodného a blběho koně? "Přesně takového koně máme," odpověděla Verča.

A tak jsem se seznámila s Tanyňkou, nejhodnější kobyľkou v oddíle. Je mimofádně chytrá. Jezdce si rozděluje do kategorií: Úplný začátečník – k tomu se chovat shovívavě. Pokročilejší začátečník (udrží se jakž tak v sedle) – klidně se s ním odchýlit od směru, ale zůstat na jízdárně. Pokročilý jezdec – když jí vaří v hubě nebo okopává, dát mu za vyučenu. Výveze ho z jízdárny a pokud se nepolepší, někde ho nechá vystoupit aniž by zastavila.

Verča se mi od začátku věnovala a hledala možnosti, jak mi ulehčit ježdění. Zvolila individuální přístup a po půl roce jsem se mohla účastnit drezurních závodů ve Státnicích na její kobyľce Agi. V té době studovala na dvou vysokých školách, na pedagogické fakultě a Zemědělské univerzitě, obor chov koní. Ke své bakalářské práci jezdila po známých osobnostech v jezdeckví. Přesto, že jsem byla úplný začátečník, nabídla mi, že mohu jet s ní. Byla to pro mě cenná

zkušenost, a tak jsem souhlasila. Tehdy jsem poznávala Verču v soukromí a tím víc stoupal můj obdiv k ní. Kromě studia na dvou vysokých školách zvládala organizovat plynulý chod stáje a zároveň trénovat a jezdit na závody a současně pořádat závody pro nás jezdce. Mimo tyto aktivity vede 2x týdně dětský jezdecký kroužek „Není to jen o ježdění“, po večerech příležitostně doučuje matematiku a francouzštinu o prázdninách organizuje příměstské letní jezdecké tábory.

První společná cesta nás dovedla za Františkem Minaříkem, který trénoval i v Irsku. Při rozhovoru s Verčou, kdy mu kladla otázky ke své bakalářské práci, ohodnotil zpracované údaje jako velmi dobré a bylo vidět, že Verča má jeho obdiv. Za měsíc po návštěvě u F. Minaříka jsme jely za Janem Bláhou, který přednášel i v USA. Nedalo se přehlédnout, že i on se po pár větách s Verčou bavil s obdivem nad jejími vědomostmi a jejím skromným vystupováním.

I na závodech bývá Verča středem zájmu jezdců, kteří ji znají. Je na nich vidět, že mají radost z toho, že ji vidí, a hned se jí ptají na radu. Přitom jsem nikdy neslyšela z její strany výsměch, že něco nevědí. Je ochotná se o své zkušenosti podělit, a klidně i přizná když něco neví.

Loni na podzim Verče těžce onemocněla kobyľka Agi. Verča s Agi trávila veškerý volný čas, ale kobyľka i přesto zemřela. Tehdy brzo ráno jsem spěchala na autobus a Verča mě zahlédla a odvezla do Prahy. I přes ztrátu, která ji potkala dokázala být vnímavá ke svému okolí. Jak jsem se přesvědčila už mnohokrát, dokáže se vcítit do pocitů člověka a nabídnout mu nezištnou pomoc.

Nedlouho po skonu Agi jsem měla jet na mistrovství pararezurních jezdců. Chtěla jsem účast zrušit, protože mi to připadalo nemorální po Verče chtít, aby mě trénovala, když ona sama přišla o kobyľku, která pro ni byla vším a měla se s ní účastnit závodů stupně S. I přes velkou ztrátu s tím Verča nesoúhlasila a na závody se mnou jela. A nelituji toho. Díky Verče jsem byla přefazena do skupiny 3 a mohu se účastnit nejen oficiálních pararezurních závodů, ale i oficiálních závodů pro zdravé, neboť mě Verča dovedla až ke složení ZZJV.

Kvůli novým pravidlům v pararezurních závodech účastnit. Kůň pro pararezurního jezdce musí zjet úlohu stupně L na 58%, což bere hodně jezdcům možnost jet závody. Verča se rozhodla ve svém volnu připravit Goliška, (na kterém se účastním závodů), aby podmínku mohl splnit a já mohla závodit.

Za sebe mohu říct, že jsem moc ráda, že mám tak skvělou trenérku. Jednou za 14 dní jezdím na koně do Hradištku k trenérovi Pulpánovi a tak mohu srovnávat jeho trénink s Verčou. I když je to „pan trenér“, Verča je ještě lepší. Jde za každým jezdcem zvlášť a pomůže mu, aby evik zvládl. V případě, že se nedaří, vždy něco povzbudivého pronese, aby neztrácel naději a řekne, že ji to taky trvalo, než se naučila tak dobře jezdit. Vím, že nikdy tak dobře jezdit nebudu, ale motivuje mě to, nevzdávat se a přistě to zkusit znovu.

Děk Verčo, za čas, který nám jezdcům věnuješ. Za sebe ti moc děkuji, že jsi měla odvahu mě trénovat, i když jsem úplně začínala, hledáš pro mě cestu, jak mě ježdění ulehčit a když si přestávám věřit, tak mě vždy povzbudíš, abych se nevzdávala.

Helena Novotná

Krátce z obce

Také letos se ve Statenicích konalo tradiční Pálení čarodějnic, na jehož přípravě se společnými silami podílely Čarodějnice od Juliány, Sokol Statenice a obecní úřad. Setkání s tajemnem si užívali především ti nejmenší, kteří ještě (aspoň trochu) věří na pohádky. Ozvláštňením celého podvečerního setkání se stalo vystoupení bubenicové skupiny Blabuburo z Roztok specializující se na západoafrické rytmy.

Text a foto: Jitka Lenková

Výstavu svých tužkových kreseb ve čtvrtek 10. dubna zahájil v Galerii Orchidea v Horoměřicích vernisáží František Juřina ze Statenic. Spolu s ním vystavuje své olejomalby Veronika Soukenová a vystavená díla tak dohromady tvoří zajímavý černobílo-barevný kontrast. Přítomní ocenili zejména preciznost provedení kreseb F. Juřiny, která naplno vynikla teprve pod lupou.

Text a foto: Jitka Lenková

Tři sudičky přivítaly v neděli 18. května na světě hřebečka jménem Getro, který se narodil z matky Grace po otci Pandrhola 13. 4. 2014 v Jezdecké stáji statek Statenice. Popřály mu to, co si přejeme i my lidé – zdraví, štěstí a hodně životních úspěchů. Malé hříbátko statečně ustálo nejen celé křtiny před davem přítomných, ale také odzátkování "křtícího" šampaňského. Slavnostní událost ten den doplnily ještě jezdecké hobby závody.

*Text: Jitka Lenková
Foto: Renáta Štastná*

Krátce z obce

Tradiční dětský den se letos konal v neděli 1. června jako obvykle na hřišti TJ Sokol. Tentokrát bylo k dětem i jejich dospělmu doprovodu počasí milosrdnější než vloni, nepršelo a bylo i o poznání tepleji. Největšímu zájmu, soudě podle fronty čekajících, se těšila jízda na koních z jezdecké stáje statek Statenice a sítělba ze vzduchovky pod vedením Jana Kopince. Jeho vnuk Václav Kocík seznamoval zájemce se základy chovu včel, z nichž mnozí možná poprvé v životě viděli pověstného včelího samečka – trubce. Ti nejmenší si užili klasických disciplín, běhali v pytlích, lovíli rybky nebo házeli míčkem na cíl. Poprvé na veřejnosti se také představila skupina maminek cvičících s kočárky pod vedením Kristýny Strakošové z Horoměřic. Toto nové sportovní odvětví zvané strollering si v poslední době získává značnou popularitu a pořádají se v něm i soutěže. Jedně z nich se v nejbližší době zúčastní i "naše" maminky. Hodně štěstí!

Text a foto: Jitka Lenková

